diisi-neid wõib seda ise lugeda. Mina nägin, kuida tulilind tuld oma pesasse pani, ise peale asus ja tuhaks põles, nagu Hindomehe lesk. — Kuida seal kuiwad raaud raksusiwad, kuida suits ja leek keerutas! Leek lendas taewa poole, tulilind põles tuhaks, aga tulipunane muna lõhkes paukudes ja noor tulilind lehwis wälja. See on nüüd ainus tulilind maa-ilmas ja kõikide lindude kuningas. Tema saadab omalt poolelt Paradiisi-neiule palju terwisid ja on tunnistuseks nokaga augu palmilehe sisse hammustand."

„Wõtame nüüd õhtutoitu", ütles tuulede-ema. Ja siis istusiwad nemad kõik küpsetud põdra ümber ja wõtsiwad toitu. Kuningapoeg istus Idatuule kõrwas ja sedawiisi saiwad nemad tuttawaks.

„Kuule, ütle", alustas kuningapoeg juttu, „mis kuninga-neid see on, kellest räägite, ja kus on Paradiisi-aid?"

„Oho!" ütles Idatuul, „tahaksid ehk wahešt ka senna saada? Ja, see wõiks ka korda minna, kui homme minuga tulla tahad. Aga seda pean sulle ütlema, üksi inimene ei ole pärašt Aadama ja Eewa aega seal olnud. Kuulad sa esiwanemate lugu Piiblist tunned?"

„Tunnen küll?" ütles kunningapoeg.

„Kui need Paradiisist wäljaaetud saiwad, siis wajus aid maa alla, aga pääwapaiste, lahke õhk

ja kõik tema ilud jäiwad temale. Seal elab Paradiisi-neid ja walitseb teiste neiu-waimude üle Paradiisi aidas. Tema elab seal ühe saare peal, kuhu surm ei ulata, kus elu nii kerge, lahke ja kena on! Istu homme minu selga, siis wõtan sind kaasa; küll ma seda toimetada wõin. Aga ära nüüd enam lorise, nüüd tahan mina magada."

Ja siis nemad magasiwad. Kui kuningapoeg teisel hommikul ärkas, siis pani tema imeks, et kõrges üle pilwete, Idatuule selgas istus, kes teda tugewast kinnipidas. Nemad oliwad kõrges, kerge õhu sees, metsad, põllud, jõed ja järwed paistsiwad nagu kaardi peal nende silma.

„Tere hommikut!" ütles Idatuul. „Sina wõiksid ikka eel natuke magada; meie lendame nüüd üle laia lagedate, kus palju näha ei ole. On sul himu kirikutorniši lugeda, siis wõid seda teha. Need paistawad sealt alt, nagu kriidi-tipukesed rohelise laua peal". Need oliwad põllud ja heinamaad, mida Idatuul roheliseks lauaks nimetas.

„Kahju", ütles kuningapoeg, „et mina sinu omakseid jumalaga ei jätnud. See oli wäga rumal!"

„Uni wabandab", ütles Idatuul, ja siis lendasiwad nemad kiiremini edasi. Kus nemad lendasiwad, seal wõis seda puude latwades oksade ja lehtede kohinast kuulda; lendasiwad nemad üle mere ja üle järwede, siis kõrkesiwad laeneb ja suured